

BLAKE PIERCE

sledovaná

STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ – KNIHA Č. 1

Blake Pierce

Hlídaná

Серия «Stvoření Riley Paigeové», книга 1

Аннотация

Mistrovský thriller a mystery! Autor odvedl úžasnou práci při utváření postav s psychologickou stránkou tak dobře popsanou, že se ocitáme v jejich myslí, sledujeme jejich obavy a vítáme jejich úspěch. Děj je velmi inteligentní a bude vás bavit při čtení celé knihy. Tato kniha plná zápletek váš udrží vzhůru až do otočení poslední stránky. Knihy a filmové recenze, Roberto Mattos (o knize Navždy pryč) SLEDOVANÁ (Stvoření Riley Paigeové – kniha č. 1) je první knihou v nové sérii psychologických thrillerů od autora bestselleru č. 1 Blake Pierce, jehož bestseller Navždy pryč (kniha č. 1) získal více než 1000 pětihvězdičkových hodnocení. 22letá studentka psychologie – a začínající agentka FBI – Riley Paigeová, se ocitá v boji o svůj život, když jsou její nejbližší přátelé z kolejí uneseni a zabiti sériovým vrahem. Cítí, že ona sama je také cílem – a že pokud má přežít, musí využít svou brilantní mysl a sama vraha zastavit. Když se FBI dostane do slepé uličky, je ohromeno Rileyným nadšeným zájem nahlédnout do myslí vraha, aby mohla pomoci. Ale vrahova mysl je temné, pokřivené místo, příliš ďábelské, než aby dávalo smysl, a hrozí, že Rileynu křehkou psychiku zničí. Přežije v této smrtící hře na kočku a myš Riley bez následků? Akční thriller se zápletkami, které rozbuší

srdce, SLEDOVANÁ je knihou č. 1 ze strhující nové série, která vás přinutí obracet stránky dlouho do noci. Kniha přenese čtenáře do doby před dvaceti lety – když Rileyna kariéra právě začala – a je dokonalým doplňkem k sérii NAVŽDY PRYČ (Záhada Riley Paige), která doposud zahrnuje 13 knih. Kniha č. 2 v sérii STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ je nyní také k dostání!

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	10
KAPITOLA DRUHÁ	22
KAPITOLA TŘETÍ	31
KAPITOLA ČTVRTÁ	41
KAPITOLA PÁTÁ	51
KAPITOLA ŠESTÁ	61
KAPITOLA SEDMÁ	72
Конец ознакомительного фрагмента.	78

SLEDOVANÁ

(STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ – KNIHA Č. 1)

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem bestselleru mystery série RILEY PAGEOVÁ, která prozatím zahrnuje dvanáct knih. Blake Pierce je rovněž autorem MACKENZIE WHITE mystery série, zahrnující osm knih; AVERY BLACK mystery série, zahrnující šest knih; KERI LOCKE mystery série, zahrnující pět knih; a novou mystery sérii RILEY PAIGEOVÁ, která začíná knihou SLEDOVANÁ.

Vášnivý čtenář a celoživotní fanoušek mystery a thriller žánrů, Blake, s Vámi chce být v kontaktu, tak neváhejte a navštivte www.blakepierceauthor.com, kde se dozvíte více.

Copyright © 2018 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou případů povolených v USA. Copyright Act z roku 1976, žádná část této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo přenášena v jakékoliv formě nebo jakýmkoliv prostředky nebo uložena v databázi nebo vyhledávací informací, bez předchozího souhlasu autora. Tento ebook je licencován pro vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován jiným čtenářům. Pokud chcete sdílet tuto knihu s jinou osobou, kupte si další kopii pro každého

čtenáře. Pokud čtete tuto knihu a nekoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro vaše použití, pak ji, prosím, vraťte a kupte si vlastní kopii. Děkujeme vám za respektování tvrdé práce tohoto autora. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, okolnosti, uspořádání, místa, události a zápletky jsou produktem fantazie autora nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná. Obrázek na přebalu Copyright Korionov, použit s licencí od Shutterstock.com.

KNIHY OD AUTORA BLAKE PIERCE

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

VÁBENÍ (kniha č. 4)

PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)

SOUŽENÍ (kniha č. 6)

OPUŠTĚNÁ (kniha č. 7)

CHLADNÁ (kniha č. 8)

SLEDOVANÁ (kniha č. 9)

ZTRACENÁ (kniha č. 10)

POHŘBENÁ (kniha č. 11)

SPOUTANÁ (kniha č. 12)

POLAPENÁ (kniha č. 13)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

NEŽ SPATŘÍ (kniha č. 2)

NEŽ ZAČNE PRAHNOUIT (kniha č. 3)

NEŽ SE ZMOCNÍ (kniha č. 4)

NEŽ ZAČNE STRÁDAT (kniha č. 5)

NEŽ POCÍTÍ (kniha č. 6)

NEŽ ZHŘEŠÍ (kniha č. 7)

NEŽ ULOVÍ (kniha č. 8)

NEŽ ZAÚTOČÍ (kniha č. 9)

AVERY BLACK MYSTERY SÉRIE

DŮVOD ZABÍJET (kniha č. 1)

DŮVOD UTÍKAT (kniha č. 2)

DŮVOD SKRÝVAT SE (kniha č. 3)

DŮVOD OBÁVAT SE (kniha č. 4)

DŮVOD PRO ZÁCHRANU (kniha č. 5)

DŮVOD STRACHOVAT SE (kniha č. 6)

KERI LOCKE MYSTERY SÉRIE

STOPY SMRTI (kniha č. 1)

STOPY VRAŽDY (kniha č. 2)

STOPY NEŘESTI (kniha č. 3)

STOPY HŘÍCHU (kniha č. 4)

STOPY NADĚJE (kniha č. 5)

OBSAH

KAPITOLA PRVNÍ

KAPITOLA DRUHÁ

KAPITOLA TŘETÍ

KAPITOLA ČTVRTÁ

KAPITOLA PÁTÁ

KAPITOLA ŠESTÁ

KAPITOLA SEDMÁ

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA PRVNÍ

Riley seděla shrbená na své posteli a hleděla na svou knihu psychologie. Nemohla se přes všechn ten hluk v místnosti soustředit. Už zase hlaholila ta píseň – "Nedovolte, ať tento okamžik skončí" od Glorie Estefan.

Kolikrát dnes večer tu hloupou písničku už slyšela? Zdálo se, že se poslední dobou ozývá z každého pokoje na koleji.

Riley překřikovala hudbu a volala na svou spolubydlící ...

"Trudy, už toho, prosím, nech! Nebo ať ta písnička už skončí. Nebo mě raději zastřel."

Trudy se zasmála. S kamarádkou Rheou seděly na Trudyně posteli na druhé straně místnosti. Právě si navzájem namalovaly nehty a mávaly rukama kolem sebe, aby jim uschly.

Trudy překřikovala hudbu, "Jistě, to rozhodně neudělám."

"My tě mučíme," dodala Rhea. "Nedáme pokoj, dokud s námi nepůjdeš ven."

Riley řekla, "Je čtvrtek večer."

"No a?" Odpověděla Trudy.

"No, že já mám zítra brzy ráno přednášku."

Rhea se zeptala, "Od kdy potřebuješ spát?"

"Rhea má pravdu," dodala Trudy. "Nikdy předtím jsem nepotkala takového nočního ptáka jako jsi ty."

Trudy byla Rileyna nejlepší přítelkyně, blondýna s obrovským, přihlouplým úsměvem, kterým okouznila skoro

každého, koho potkala, zejména kluky. Rhea byla bruneta – hezcí než Trudy, a poněkud uzavřenější povahy, i když se snažila co nejlépe udržet krok s Trudynou družností.

Riley zoufale zasténala. Vstala z postele a přešla k CD přehrávači, který patřil Trudy, ztlumila hudbu, pak vylezla zpět na svou postel a znovu uchopila knihu psychologie.

A samozřejmě, jako na zavolanou, Trudy vstala a hudbu znovu zesílila – ne tak nahlas jako dříve, ale stále příliš hlasitě než aby se Riley mohla soustředit na čtení.

Riley zabouchla svou knihu.

"Přinutíš mě uchýlit se k násilí," řekla.

Rhea se zasmála a řekla, "No, aspoň bude nějaká změna. Pokud tam budeš sedět takhle shrbená, už ti to zůstane."

Trudy dodala, "A nesnaž se nám namluvit, že musíš studovat. Já do té psycho třídy chodím taky, pamatuješ? Víím, že jsi v té pitomé knize napřed – možná dokonce týdnů."

Rhea vyjekla předstíranou hrůzou. "Ty jsi napřed? Není to, něco jako nelegální? Protože to by určitě mělo být."

Trudy strčila do Rhey a řekla, "Riley ráda ohromuje profesora Haymana. Má pro něj slabost."

Riley vybuchla, "Já pro něj nemám slabost!"

Trudy, řekla, "Promiň, moje chyba. Proč bys pro něj měla mít slabost?"

Riley se neubránila myšlence ...

Jen proto, že je mladý a roztomilý a chytrý?

Jen proto, že všechny holky ve třídě jsou do něj zamilované?

... ale nechala si své myšlenky pro sebe.

Rhea napřáhla ruku a začala si prohlížet nehty.

Řekla Riley, "Jak už je to dlouho, co jsi zažila nějakou akci?"

Mám na mysli sex."

Trudy zavrtěla hlavou na Rheu.

"Neptej se," řekla. "Riley učinila slib cudnosti."

Riley obrátila oči v sloup a říkala si ...

Ani se nesnaž to obhájit domýšlivou odpovědí.

Pak Trudy pověděla Rhee, "Riley dokonce ani nebere prášky."

Riley v šoku vykulila oči nad Trudynou nerozvážností.

"Trudy!" vykřikla.

Trudy pokrčila rameny a řekla, "Neříkala jsi, abych přísahala, že to neřeknu nebo tak něco."

Rhea otevřela ústa. Zdálo se, že tentokrát ji skutečně zachvátil děs.

"Riley. Řekni že to není pravda. Prosím, prosím, řekni, že lže."

Riley polohlasně zavrčela, ale nic neříkala.

Kdyby jen věděly, pomyslela si.

Nechtěla přemýšlet o jejím vzpurném období dospívání, natož o něm hovořit. Měla štěstí, že neotěhotněla nebo že nechytla nějakou hroznou nemoc. Na vysoké škole si dala pohov se spoustou věcí – včetně sexu, přestože vždycky v kabelce nosila pro každý případ krabičku kondomů.

Trudy kousavě zesílila hudbu.

Riley si povzdechla a řekla, "OK, vzdávám se. Kam chcete

jít?"

"Do Kentaurova doupěte," prohlásila Rhea. "Potřebujeme pořádnou pitku."

"Kam jinam by se mohlo jít?" Dodala Trudy.

Riley švihla nohama z postele a vstala.

"Jsem dobře oblečená?" zeptala se.

"Děláš si legraci?" Odpověděla Trudy.

Rhea řekla, "Doupě je výstřední, ale ne až tak výstřední."

Trudy přešla ke skříní a prohledala Rileyno oblečení.

Řekla, "To mám být jako tvoje máma, nebo tak něco? Tohle si oblékni."

Trudy vytáhla tílko se špagetovými ramínky a pěkné džíny a podala je Riley. Pak ona a Rhea vyšly na chodbu, aby daly dohromady několik dalších dívek na jejich patře, které s nimi půjdou.

Riley se převlékla, pak na sebe hleděla ve dlouhém zrcadle na dveřích skříně. Musela připustit, že jí Trudy vybrala dobře. Krátké tílko lichotilo její štíhlé sportovní postavě. S dlouhými tmavými vlasy a oříškovými očima by mohla zapůsobit jako holka z vysoké školy.

I tak to kupodivu působilo jako kostým, Riley si nepřipadala sama sebou.

Ale její kamarádky měly pravdu, trávila spoustu času studiem.

A jistě se to s tím dalo i přehnat.

Samá práce a žádná zábava ...

Oblékla si džínovou bundu a zašeptala si pro sebe před

zrcadlem ...

"Pojď, Riley. Běž ven a trochu žij."

*

Když ona a její přátelé otevřeli dveře do Kentaurova doupěte, Riley byla téměř přemožena známým ale dusivým pachem cigaretového kouře a neméně dusivým zvukem heavy metalové hudby.

Zaváhala. Možná byl tento výlet omyl. Byly skřípavé akordy Metallicy hudebním zlepšením, oproti ochromující jednotvárnosti Glorie Estefan?

Ale Rhea a Trudy byly za ní a postrkovaly ji dovnitř. Tři další dívky z koleje byly za nimi a mířily přímo k baru.

Skrze zakouřený vzduch Riley zahlédla některé známé tváře. Byla překvapena, že jich tu je ve všední den tolik.

Většinu prostoru zabíral taneční parket, na kterém ozařovaly světelné paprsky mládež, která se šťastně svíjela do rytmu "Whiskey ve sklenici."

Trudy popadla Riley a Rheu za ruku.

"No tak, pojďme si zatancovat!"

Byla to známá taktika – dívky tančily spolu, dokud nezachytily pohledy některých chlapců. Nebude dlouho trvat, než budou všechny tancovat s klukama, místo spolu – a budou bláznivě popíjet.

Ale na to Riley neměla náladu – nebo taky na ten hluk, když na to přijde.

Usmívajíc se zavrtěla hlavou a odtáhla od Trudy ruku.

Trudy se zatvářila uraženě, ale byl tu příliš velký hluk, než aby se kvůli tomu hádaly. Pak Trudy vyplázla na Riley jazyk a vytáhla na taneční parket Rheu.

Ano, opravdu dospělé, pomyslela si Riley.

Protlačila se davem k baru a koupila si sklenku červeného vína. Pak zamířila dolů, kde bylo přízemí zaplněno stoly a boxy. Našla prázdný box, ve kterém si mohla sednout.

Riley to tady měla mnohem raději, než tam nahoře. Pravda, cigaretový kouř tu byl ještě hustší, až z něj pálily oči. Ale bylo to tu méně zběsilé a také klidnější, přestože tlumená hudba seshora stále duněla v podlaze.

Pomalou usrkávala víno a až příliš dobře si vybavovala bezhlavé popíjení během dospívání. Vždycky se jí podařilo získat jakékoli pití, na které měla zrovna chuť, od šupáckých dospělých v malém městečku Larned. Poslední dobou měla nejraději whiskey.

Chudák strýc Deke a teta Ruth, pomyslela si. Ze zlosti a nudy je vystavila mnohem více trablům, než by si zasloužili.

Utěšovala se ...

Možná jim to jednou vynahradím.

Její myšlenky přerušil mužský hlas.

"Ahoj."

Riley vzhledla a uviděla velkého, svalnatého, přiměřeně dobře vypadajícího chlapíka, jak drží džbánek piva a dívá se na ni s frajerským a sebevědomým úsměvem na tváři.

Riley zamrkala – její výraz se tiše zeptal ...

"Znám tě?"

Samozřejmě, že Riley přesně věděla, kdo to byl.

Byl to Harry Rampling, zadák fotbalového týmu univerzity.

Riley tento jeho přístup zahlédla u mnoha jiných dívek – oslovil je bez úvodu, protože on pokládal za samozřejmé, že je známý široko daleko jako Boží dar všem ženám na akademické půdě.

Riley věděla, že tato taktika obvykle zafungovala. Lanton měl mizerný fotbalový tým a nebylo pravděpodobné, že by Harryho Ramplinga čekala kariéra profesionálního fotbalu, ale zde v Lantonu byl hrdina a dívky po něm obvykle letěly.

Prostě na něj zírala s tázavým výrazem, jako by neměla ani ponětí, kdo by to mohl být.

Jeho úsměv pohasl. Bylo těžké být si v mdlém světle jistá, ale Riley pojala podezření, že se červená.

Pak odkráčel, zřejmě v rozpacích, ale nechtěl být tak pokořen, aby se musel skutečně představit.

Riley si usrkla vína, těšila se ze svého malého vítězství a samoty.

Ale pak se ozval další mužský hlas.

"Jak jsi to udělala?"

Jiný chlap stál u jejího boxu a držel pivo. Byl dobře oblečen, dobře stavěný, poněkud starší než ona a okamžitě Riley přišel výrazně atraktivnější než Harry Rampling.

"Co jak jsem udělala?" Zeptala se Riley.

Chlap pokrčil rameny.

"Odpálkovat takhle Harryho Ramplinga. Zbavila ses ho beze

slova, ani jsi neřekla ,odprejskni, budižkničemu.‘ Já nevěděl, že je to vůbec možné."

Riley se tímto chlapem cítila podivně odzbrojena.

Řekla, "Než jsem sem vyrazila, postříkala jsem se repelentem na univerzitní sportovce."

Když ta slova byla venku, pomyslela si ...

Dobrý Bože, já s ním vtipkuju.

Co si k čertu myslela, že dělá?

Usmál se, užíval se její vtípek.

Vklouzl bez pozvání na sedadlo naproti Riley a řekl, "Mé jméno je Ryan Paige a neznáš mě a já tě nebudu obviňovat, pokud zapomeneš mé jméno v pěti minutách nebo dokonce i dřív. Mohu tě ujistit, že jsem navýsost zapomenutelný."

Riley byl udivena jeho drzostí.

Nepředstavuj se, řekla si.

Ale nahlas řekla ...

"Já jsem Riley Sweeneyová. Jsem ve starším ročníku. Jako hlavní předmět mám psychologii."

Cítila, že se teď červená.

Ten chlap byl ale uhlazený. A jeho technika balení byla tak ledabylá, že jí to vůbec nepřipadalo jako technika.

Snadno se na něj zapomene, chacha, pomyslela si Riley.

Už teď si byla jistá, že na Ryana Paige jen tak nezapomene.

Opatrně s ním, řekla si.

Pak řekla, "Hm – studuješ tady v Lantonu?"

Přikývl a řekl, "Práva. Já letos taky končím."

Řekl to, jako by neexistoval žádný důvod jí imponovat.

A samozřejmě, Riley byla ohromena.

Posadili se a chvíli si povídali – netušila, kolik času uběhlo.

Když se jí zeptal, co plánuje po své promoci, Riley se musela přiznat, že si nebyla jistá.

"Budu hledat nějakou práci," řekla mu. "Myslím, že budu muset vymyslet způsob, jak jít na univerzitu, pokud budu chtít pracovat v mém oboru."

Souhlasně přikývl a řekl, "Už jsem oslovil několik advokátních kanceláří. Pár z nich vypadá slibně, ale je třeba opravdu pečlivě zvážit další krok."

Jak mluvili, Riley si uvědomila, že pokaždé, když se jejich oči setkaly a jejich pohledy se na okamžik spojily, proběhlo jí tělem slabé chvění.

Děje se mu to také? Všimla si, že několikrát odvrátil pohled.

Potom, během přestávky v konverzaci, Ryan dopil pivo a řekl, "Podívej, omlouvám se, že musím odejít, ale ráno mám přednášku a musím trochu studovat."

Riley byla ohromená.

Cožpak to na ni nevyzkouší?

Ne, pomyslela si. Na to je příliš na úrovni.

Ne, že by ho nezajímala – byla si jistá, že ho zaujala.

Ale moc dobře věděl, že na ni nemůže moc rychle.

Působivé, pomyslela si.

Podařilo se jí odpovědět, "Jo, já taky."

Usmál se upřímným úsměvem.

"Bylo hezké tě poznat, Riley Sweeneyová."

Riley se usmála.

"Taky jsem tě ráda poznala, Ryane Paigei."

Ryan se zasmál a řekl, "Ach, nezapomněla jsi."

Beze slova vstal a odešel.

Rileyny myšlenky se honily vším, co se nestalo. Nevyměnili si telefonní čísla, nezmínila, na které koleji bydlí a stále ještě neměla ani ponětí, kde žije on. A dokonce ji ani nepožádal o další schůzku.

Nebylo to kvůli tomu, že by očekával, že ke schůzce nedojde, tím si byla jistá.

Ne, prostě si věřil. Byl si jistý, že jejich cesty se brzy opět zkříží a čekal, až začne působit chemie.

A Riley věřila, že měl pravdu.

Vtom uslyšela Trudyn hlas.

"Hej, Riley! Kdo byl ten roztomilý chlap?"

Riley se otočila a viděla Trudy sestupovat po schodech, nesla plný džbán piva v jedné ruce a hrnek v druhé. Tři dívky z jejich kolejí se táhly za ní. Všechny vypadaly dost opile.

Riley neodpověděla na Trudynu otázku. Jen doufala, že Ryan už je z doslechu.

Jak se dívky blížily ke stolu, Riley se zeptala ...

"Kde je Rhea?"

Trudy se dívala všude kolem.

"Nevím," řekla skřehotavým hlasem. "Kde je Rhea?"

Zeptala se jedna z dívek, "Rhea se vrátila zpět na kolej."

"Cože?" Zeptala se Trudy. "Ona odešla a neřekla mi to?"

"Říkala ti to," vmísila se do hovoru další dívka.

Dívky se chystaly vlézt k Riley do boxu. Než aby ji tam uvěznily, Riley vstala ze svého křesla.

"Měly bychom všechny jít domů," řekla.

S vlnou protestů se dívky usadily, chichotaly se a očividně se připravovaly na dlouhou noc.

Riley se vzdala. Šla nahoru a ven hlavním vchodem. Venku se zhluboka nadechla chladného, čerstvého vzduchu. Byl březec a zde v údolí Shenandoah ve Virginii bylo někdy chladno, ale chlad byl po dusném, zakouřeném baru vítanou změnou.

Zpět na kolej to byla krátká, dobře osvětlená procházka. Měla pocit, že večer dopadl docela dobře. Měla jen skleničku vína, jen tolik, aby se uvolnila a pak tam byl také ten chlápek ...

Ryan Paige.

Usmála se.

Ne, nezapomněla jeho jméno.

*

Riley spala hlubokým spánkem, žádné sny se jí nezdály, až jí náhle něco něco vzbudilo.

Co? říkala si.

Zpočátku si myslela, že jí možná někdo třese za rameno.

Ale ne, to nebylo ono.

Když se díval do tmy svého pokoje na koleji, zaslechla ten zvuk znovu.

Výkřik.

Hlas plný hrůzy.

Riley věděla, že se stalo něco strašného.

KAPITOLA DRUHÁ

Riley byla z postele a na nohou ještě než byla plně při vědomí.
Ten zvuk byl hrozný.

Co to bylo?

Když rozsvítila světlo u postele, známý hlas reptal přes místnost, "Riley – co se děje?"

Trudy ležela na své posteli plně oblečená, rukama si chránila oči před světlem. Zřejmě tam padla ve stavu silné opilosti.

Riley spala navzdory příchodu spolubydlící.

Ale teď byla vzhůru.

Stejně tak i ostatní na koleji. Slyšela z pokojů v okolí volat vystrašené hlasy.

Riley se dostala do pohybu, strčila nohy do pantoflí, oblékla si šaty a otevřela dveře jejich pokoje. Vyšla do chodby.

Ostatní dveře v chodbě se otevřely. Dívky vystrkovaly hlavy ven, ptaly se, co se stalo.

A Riley věděla alespoň o jedné věci, která nebyla v pořádku. Uprostřed chodby byla na kolenou zhroucená dívka a vzlykala.

Riley se k rozběhla.

Heather Gloverová, uvědomila si.

Heather s nimi byla v Kentaurově doupěti. Ještě tam byla s Trudy a ostatními, když Riley odešla.

Teď Riley věděla – byla to Heather, kterou slyšela křičet.

Také si vzpomněla ...

Heather je Rheina spolubydlicí!

Riley sáhla po vzlykající dívce a skrčila se vedle ní.

"Co se děje?" zeptala se. "Heather – co se stalo?"

Vzlykající a dusící se Heather ukázala na otevřené dveře vedle ní.

Podařilo se jí zalapat po dechu ...

"Rhea. Ona je –"

Heather najednou začala zvracet.

Riley uhnula před zvratky, postavila se a nahlédla dveřmi do místnosti. Ve světle z chodby viděla něco rozprostřeného na podlaze – tmavou tekutinu. Nejdřív si myslela, že to je rozlité nealkoholický nápoj.

Pak se otřásla ...

Krev.

Kaluž krve už předtím takhle viděla. Nebylo pochyb o tom, že je to něco jiného.

Vstoupila do dveří a rychle zjistila, že Rhea leží na posteli oblečená a s otevřenýma očima.

"Rheo?" Řekla Riley.

Naklonila se blíž. Pak se začala dávit.

Hrdlo Rhey bylo podříznuté téměř od ucha k uchu.

Rhea byla mrtvá – tím si byla Riley jistá.

Nebyla to první zavražděná žena, kterou v životě spatřila.

Pak Riley uslyšela další výkřik. Na chvíli uvažovala, zda výkřik není její vlastní.

Ale ne – přicházelo to zpoza jejích zad.

Riley se obrátila a ve dveřích stála Gina Formarová. Také byla oné noci v Kentaurově doupěti na párty. Teď měla vypoulené oči a třásla se po celém těle, bledá šokem.

Riley si uvědomila, že ona sama je pozoruhodně klidná, vůbec neměla strach. Také věděla, že je pravděpodobně jediným studentem na celém patře, který nepanikaří.

Bylo na ní zajistit, aby se situace ještě nezhoršila.

Riley jemně vzala Ginu za ruku a vedla ji ze dveří. Heather tam byla stále na podlaze a zvracela, stále vzlykala. A další kolemjdoucí studenti se začali trousit do místnosti.

Riley zavřela dveře místnosti a postavila se před ně.

"Nechod'te sem!" zaječela na blížící se dívky. "Běžte pryč!"

Riley byla překvapena silou a autoritou svého vlastního hlasu.

Děvčata uposlechla, vytvořila kolem pokoje stěsnaný půlkruh.

Riley znovu zakřičela, "Zavolejte někdo záchranku!"

"Proč?" zeptala se jedna z dívek.

Na podlaze krčící se Heather Gloverové se od louže zvratků podařilo zaskřehotat ...

"To je Rhea. Byla zavražděna."

V chodbě náhle explodovaly divoké dívčí hlasy – některé křičely, některé lapaly po dechu, jiné vzlykaly. Pár dívek se znovu prodralo do místnosti.

"Držte se zpátky!" Zopakovala znovu Riley, přičemž stále blokovala dveře. "Zavolejte záchranku!"

Jedna z dívek, které vlastnila malý mobilní telefon, jej držela v ruce. Začala volat.

Riley tam stála a přemýšlela ...

Co mám udělat teď?

Jistá si byla jen jedinou věcí – nemůže do místnosti s tělem vpustit ani jednu dívku. Na patře byla už tak dost velká panika. Bylo by to jenom horší, kdyby více lidí spatřilo, co se v pokoji skrývá.

Byla si také dost jistá, že by neměl nikdo chodit ...

Kam?

Na místo činu, uvědomila si. Ten pokoj byl místem činu.

Vzpomněla si – byla si jistá, že to zná z filmu nebo z televize – že by policie chtěla ponechat místo činu netknuté.

Mohla jen čekat – a držet všechny stranou.

A zatím se jí to dařilo. Půlkruh studentů začal řídnout a dívky vytvářely menší skupiny, mizely do pokojů nebo tvořily shluky na chodbě, ve kterých sdílely své zděšení. Hojně se ozýval pláč a také hluboké, zvířecí kvílení. Objevily se další mobilní telefony, ti, kteří je vlastnili, volali rodičům nebo přátelům, aby jim oznámili svou verzi katastrofy.

Riley si pomyslela, že to pravděpodobně není dobrý nápad, ale neměla jak je zastavit. Alespoň se drželi stranou ode dveří, které střežila.

A teď začínala pociťovat zděšení ona.

Výjevy z jejího dětství zaplavily Rileynu mysl ...

Riley a její maminka byly v cukrárně – a jak maminka Riley rozmazlovala!

Kupovala jí spousty a spousty cukrátek.

Obě se smály a byly šťastné, než ...

Směrem k nim vykročil muž. Měl divný obličej, plochý a nevýrazný, jako něco z jedné z Rileyových nočních můr. Riley chvíli trvalo, než si uvědomila, že má přes hlavu nylonovou punčochu - jakou nosila maminka.

A měl v ruce pistoli.

Začal na maminku křičet ...

"Tvoji peněženku! Dej mi tvoji peněženku!"

Jeho hlas zněl tak vyděšeně, jak vyděšeně se cítila Riley.

Riley se podívala na maminku, čekala, že udělá, co jí muž řekl.

Ale maminka zbledla a celá se třásla. Zdálo se, že nemůže pochopit, co se děje.

"Dej mi tvoji peněženku!" zakřičel znovu.

Maminka tam jen stála a držela si svou peněženku.

Riley chtěla mamince říct ...

"Udělej, co ten pán říká, mami. Dej mu tvoji peněženku."

Ale z nějakého důvodu nedokázala z úst vyloudit ani slovo.

Maminka se trochu zapotácela, jako by chtěla utíkat, ale nestihla pohnout nohama.

Pak zazněl hlasitý, hrozný hluk ...

... a maminka spadla na zem, dopadla na bok.

Z jejího hrudníku tryskala sytě červená barva a prosakovala její halenkou a rozprostřela se v louži na podlaze ...

Riley se vrátila zpět do současnosti za zvuku blížící se sirény. Místní policisté dorazili.

Cítala úlevu, že jsou tu a mohou to od ní převzít ... a udělat vše, co potřebují.

Viděla, že chlapci, kteří žili ve druhém patře, začali scházet dolů a ptát se dívek, co se děje. Také byli různě oblečení – v košilích a džínách, pyžamech a županech.

Harry Rampling, fotbalista, který hovořil s Riley v baru, vyrazil směrem k zavřeným dveřím, u kterých stála. Protlačil se kolem dívek, které se tam stále pohybovaly a chvíli na ni hleděl.

"Co si myslíš, že děláš?" vyštěkl.

Riley nic neřekla. Viděla, že nemá smysl pokoušet se mu něco vysvětlovat – ne když se má každou chvíli objevit policie.

Harry se trochu zaculil a udělal směrem k Riley hrozivý krok. Očividně mu bylo řečeno o mrtvé dívce uvnitř.

"Jdi z cesty," řekl. "Chci ji vidět."

Riley stála ještě rozhodněji, než dříve.

"Nemůžeš tam jít," řekla.

Harry řekl, "Proč ne, holčičko?"

Riley na něj zírala a zamyslela se ...

Co si sakra myslím, že dělám?

Opravdu si myslela, že může sportovci zabránit vejít dovnitř, když se pro to rozhodl?

Kupodivu měla pocit, že by pravděpodobně mohla.

Rozhodně by se dala do boje, když by na to přišlo.

Naštěstí uslyšela u vstupu do dupající kroky a poté mužský hlas ...

"Přestaňte. Pusťte nás."

Hlouček studentů se rozešel."

Někdo řekl, "Támhle," a tři uniformovaní policisté zamířili k Riley.

Všechny je poznala. Byly to známé tváře Lantonu. Dva z nich byli muži, důstojníci Steele a White. S nimi byla žena, důstojnice Frisbieová. Pár poldů z kolejí je doprovázelo.

Steel měl nadváhu a jeho červený obličej budil v Riley podezření, že vypil příliš mnoho. White byl vysoký chlap, který chodil neustále shrbený a jehož ústa se vždy zdála být dokořán. Riley si nemyslela, že je zrovna bystrý. Důstojnice Frisbieová byla vysoká, robustní žena, která na Riley vždy působila přátelsky a dobrosrdečně.

"Volali nám," řekl důstojník Steele. Zamumlal na Riley. "Co se tu sakra děje?"

Riley ustoupila ode dveří a ukázala na ně.

"To je Rhea Thorsonová," řekla Riley. "Ona je –"

Riley zjistila, že nemůže dokončit větu. Stále se snažila dostat do hlavy, že Rhea je mrtvá.

Jen ustoupila stranou.

Důstojník Steele otevřel dveře a proplížil se kolem ní do místnosti.

Pak přišel hlasitý povzdech a zvolal ...

"Ach můj bože!"

Důstojníci Frisbieová a White spěchali dovnitř.

Pak se objevil Steele a zavolal na přihlížející, "Potřebuji vědět, co se stalo. Teď hned."

Zaznělo obecné mručení znepokojené nejasnosti.

Až potom Steele vypustil řadu otázek. "Co o tom víte? Byla tato dívka v jejím pokoji celý večer? Kdo tu ještě byl?"

Následoval další zmatek, některé dívky říkaly, že Rhea neopustila pokoj, jiné říkaly, že šla do knihovny, jiné zase, že šla na rande a některé samozřejmě uvedly, že si zašla na skleničku. Nikdo tu nikoho jiného neviděl. Než uslyšeli křik Heather.

Riley se nadechla, chystala se ostatní překřičet a říct, co ví. Ale dříve, než mohla promluvit, Harry Rampling ukázal na Riley a řekl ...

"Tahle holka se chová tak divně. Stála tam, když jsem se sem dostal. Jako by právě vyšla ze dveří."

Steel vykročil k Riley a zavrčel ...

"Je to pravda? Máte co vysvětlovat. Tak mluvte."

Zdálo se, že sahá pro svá pouta. Riley poprvé začala pociťovat stopy paniky.

Chystá se mě tenhle chlápek zatknout? říkala si.

Neměla ani tušení, co by se stalo, kdyby to udělal.

Ale policistka řekla důstojníkovi Steeleovi ostře, "Nech ji, Nate. Copak nevidíš, co dělá? Hlídá místnost, aby zajistila, že se do ní nikdo nedostane. Musíme jí poděkovat za to, že místo činu není beznadějně kontaminováno."

Důstojník Steele ustoupil a hleděl rozmrzele.

Žena zakřičela na diváky, "Chci, aby všichni zůstali tam kde jsou. Nikdo se ani nepohne, slyšíte mě? A snažte se moc nemluvit."

Bylo vidět kývnutí a slyšet souhlasný šelest skupiny.

Pak žena popadla Riley za ruku a odváděla ji od ostatních.

"Pojďte se mnou," zašeptala ostře Riley. "Vy a já si budeme muset promluvit."

Riley úzkostlivě polkla, když ji důstojnice Frisbieová odváděla.

Jsem opravdu v průšvihů? říkala si.

KAPITOLA TŘETÍ

Důstojnice Frisbieová držela pevně Rileynu ruku celou cestu chodbou. Prošly párem dvojitých dveří a skončily na úpatí schodiště. Konečně ji žena pustila.

Riley si třela ruku na místě, na kterém pociťovala bolest.

Důstojnice Frisbieová řekla: "Promiňte, že jsem tam byla hrubá. Máme poněkud naspěch. Za prvé, jak se jmenujete?"

"Riley Sweeneyová."

"Viděla jsem vás ve městě. Ve kterém jste ročníku?"

"Ve vyšším."

Ženin přísný výraz trochu zjihl.

"No, za prvé se chci omluvit za to, jak s vámi důstojník Steele právě teď jednal. Chudák, on si opravdu nemůže pomoci. On je prostě ... jaké slovo by použila moje dcera? Už vím. Čurák."

Riley byla příliš zaskočená, než aby se začal smát. Mimochodem, důstojnice Frisbieová se neusmívala.

Řekla, "jsem hrdá na svou docela spolehlivou intuici – je stejně lepší než intuice 'starých chlapců', se kterými musím pracovat. A právě teď mi můj instinkt říká, že jste jediná, kdo tu je schopen říci přesně to, co potřebuji vědět."

Riley pocítila další vlnu paniky, když vážná žena vytáhla poznámkový blok a chystala se zapisovat si.

Řekla, "důstojnice Frisbieová, opravdu nemám tušení –"

Žena ji přerušila.

"Možná budete překvapena. Jen do toho – řekněte mi, jaký jste měla večer."

Riley byla zmatená.

Jaký jsem měla večer?

Co to má s tím vším společného?

"Od začátku," řekla Frisbieová.

Riley pomalu odvětila, "No, seděla jsem v mém pokoji, snažila jsem se studovat, protože mám zítra přednášku, ale moje spolubydlící, Trudy a moje kamarádka Rhea ..."

Riley náhle zmlkla.

Moje kamarádka Rhea.

Vzpomněla si jak seděla na její posteli, zatímco Trudy a Rhea byly na druhé straně místnosti a malovaly si nehty, pouštěly nahlas Glorii Estefanovou a celkově si ze sebe utahovaly, snažily se přinutit Riley, aby s nimi šla ven. Rhea byla tak živá – veselá a rozpustilá.

Už není.

Už nikdy neuslyší Rhein smích, už nikdy nespatří její úsměv.

Od prvního okamžiku, co se stala tato hrozná věc, měla Riley blízko k slzám. Opřela se o zeď.

Teď ne, řekla si přísně.

Narovnala se a zhluboka se nadechla a pokračovala.

"Trudy a Rhea mě přemluvily, aby s nimi šla do Kentaurova doupěte."

Důstojnice Frisbieová na Riley povzbudivě kývla a řekla, "V kolik hodin to asi bylo?"

"Myslím, že kolem desáté."

"A šly jste ven jenom vy tři?"

"Ne," řekla Riley. "Trudy a Rhea se domluvily s dalšími dívkami, že se připojí. Bylo nás dohromady šest."

Důstojnice Frisbieová si teď rychle dělala poznámky.

"Povězte mi jejich jména," řekla.

Riley se nemusela zamýšlet.

"Já – a Trudy Lanierová a Rhea, samozřejmě. A Cassie DeBordová a Gina Formarová a Rheina spolubydlíci, Heather Gloverová."

Chvíli tam tiše stála.

Musí jich být více, pomyslela si. Jistě ji vzpomene na něco dalšího, co by mohla říct policii. Ale zdálo se, že její mysl se upřela na onu bezprostřední skupinu – a na výjev její kamarádky, ležící v pokoji.

Riley se chystala vysvětlit, že s ostatními v Kentaurově doupěti mnoho času nestrávila. Ale než stačila říct něco dalšího, důstojnice Frisbieová náhle uložila svou tužku a zápisník do kapsy.

"Dobrá práce," řekla a zněla velmi věcně. "To je přesně to, co jsem potřebovala vědět. Tak pojd'te."

Když ji důstojnice Frisbieová vedla zpět do chodby, Riley se podívovala ...

"Dobrá práce"?

Co jsem vůbec udělala?

Situace v chodbě byla stejná jako předtím, s malým davem

omráčených a zděšených studentů stojících kolem, zatímco tomu strážník White přihlížel. Ale byli zde dva noví příchozí.

Jedním byl Dean Angus Trusler, titěrný muž, který se nechal snadno rozrušit, a který se mísil mezi studenty. Některé z nich donutil, aby mu řekli co se děje, navzdory jejich příkazu o tom nemluvit.

Další nově příchozí byl vysoký, energicky vyhlížející starší muž v uniformě. Riley ho okamžitě poznala. Byl to velitel policie v Lantonu, Allan Hintz. Riley si všimla, že důstojnice Frisbieová nevypadá překvapeně, že ho vidí, ale ani nevyhlíží radostně.

Stojící a s pažemi v bok promluvil na Frisbieovou, "Mohla byste nám říct, proč nás necháváte čekat, Frisbieová?"

Důstojnice Frisbieová na ně vrhla pohled sotva skrývajícím opovržením. Riley bylo jasné, že jejich pracovní vztah byl přinejlepším napjatý.

"Jsem rád, že vás někdo vytáhl z postele, pane," řekla důstojnice Frisbieová.

Velitel Hintz se zamračil.

Snažil se vypadat tak autoritativně jako policejní velitel. Dean Trusler vykročil kupředu a ostře promluvil s Hintzem.

"Allane, nelíbí se mi způsob, jak vy a vaši lidé pracují. Tyto ubohé děti jsou už tak dost terorizované bez toho, aby jim tu někdo poroučel. Co to má být - říkat jim, aby zůstali na místě a byli zticha, bez vysvětlení? Někteří z nich se chtějí vrátit do svých pokojů a pokusit se trochu prospat. Někteří chtějí odjet z Lantonu a jet na chvíli domů ke svým rodinám – a kdo jim

to může mít za zlé? Některé by dokonce zajímalo, jestli bude nutné najmout si právníky. Je na čase, abyste jim řekli, co po nich chcete. Nikdo z našich studentů jistě není podezřelý."

Zatímco děkan stále vykřikoval, Riley se podívoval, jak si může být tak jistý, že vrah není přímo tady na chodbě. Bylo těžké si představit, že by některá z dívek spáchal atak hrozný čin. Ale co kluci? Co třeba velký tvrdás jako Harry Rampling? Ani on, ani nikdo z ostatních kluků nevypadal, jako by právě prořízl dívčí hrdlo. Ale možná po sprše a rychlé změně oblečení ...?

Jen klid, řekla si Riley. Nenech se unést svou představivostí.

Ale pokud to nebyl student, pak kdo mohl být v Rheině pokojí?

Znovu se snažila vzpomenout si, zda s Rheou v Kentaurově doupěti neviděla někoho jiného. Tančila Rhea s nějakým klukem? Dala si s někým drink? Ale Riley stále na nic nepřicházela.

A stejně, na otázkách tohoto typu nezáleželo. Velitel Hintz neposlouchal ani jediné slovo, které řekl Dean Trusler. Důstojnice Frisbieová mu něco šeptala a ukazovala mu poznámky, které si během hovoru s Riley udělala.

Když skončila, Hintz řekl skupině, "OK, poslouchejte. Chci, aby pět z vás odešlo do společenské místnosti."

Odříkal jména, která Riley dala důstojnici Frisbieové, včetně jejího vlastního.

Pak řekl, "Vy ostatní odejděte do svých pokojů. Mládeži, to znamená, že odejdete zpět na své patro. Všichni tu zůstanete

přes noc. Neopouštějte tuto budovu, dokud nedostanete jinou informaci. A neplánuj si v brzké době opuštění kampusu. Pravděpodobně budeme mít pro mnohé z vás otázky."

Obrátil se k děkanovi a řekl, "Ujistěte se, že všichni studenti v budově dostanou stejnou informaci."

Děkanova ústa nyní zůstala otevřená hrůzou, ale se podařilo se mu přikývnout na souhlas. Sál byl plný šelestu zmatené nespokojenosti, jak se děvčata poslušně navrátila do svých pokojů a kluci zamířili nahoru.

Velitel Hintz a důstojníci Frisbieová a White vedli Riley a její čtyři přátele chodbou. Riley si cestou nemohla pomoc a musela pohlédnout do Rheina pokoje. Zahlédla důstojníka Steelea, jak pokoj uvnitř prozkoumává. Neviděla postel, na které našla Rheu, ale byla si jistá, že tělo tam stále je.

Nepřišlo jí to správné.

Jak dlouho bude trvat, než ji odvezou? říkala si. Doufala, že ji alespoň přikryli, skryli hrůzně podříznutý krk a otevřené oči. Ale předpokládala, že vyšetřovatelé mají důležitější věci na práci. A možná byli všichni na takový pohled zvyklí.

Byla si jistá, že nikdy nezapomene na pohled na mrtvou Rheu a tu kaluž krve na podlaze.

Riley a ostatní šli poslušně do dobře vybavené společenské místnosti a posadili se na různé židle a pohovky.

Velitel Hintz řekl, "Důstojnice Frisbieová a já se chystáme promluvit s každým z vás individuálně. Zatímco to budeme dělat, nechci aby nikdo z vás mluvil s ostatními. Ani jedno slovo.

Slyšíte mě?"

Aniž by na sebe pohlédly, dívky nervózně přikývly.

"A pro tuto chvíli nepoužívejte ani vaše telefony," dodal Hintz.

Všechny znovu přikývly, pak tam jen seděly a zíraly na své ruce, na podlahu, nebo do prostoru.

Hintz a Frisbieová vedli Heather do sousední kuchyně, zatímco strážník White stál schlíple a ostražitě u Riley, Trudy, Cassie a Giny.

Po několika okamžicích Trudy přerušila mlčení. "Riley, co to k čertu –?"

White je přerušil, "Buďte zticha. Velitelův rozkaz."

Opět se rozhostilo ticho, ale Riley viděla, že Trudy, Cassie a Gina na ni všechny zírají. Odvrátila svůj pohled.

Myslí si, že je to moje chyba, že jsou tady, uvědomila si.

Pak si pomyslela – možná to byla pravda, možná neměla vyklopit jejich jména. Ale co měla dělat, lhát policistce? Riley nenáviděla nedůvěřivé reakce jejích přátel. Ale nemohla je vinit za to, co k ní cítí.

Mimochodem, do čeho jsme se to namočily? říkala si. Jen kvůli tomu, že jsme šly ven?

Obzvlášť měla starost o Heather, který byla ještě v kuchyni a odpovídala na otázky. Chudák holka měla k její spolubydlící, Rhee, obzvlášť blízko. Samozřejmě to byla noční můra pro všechny, ale Riley si nemohla ani představit, jak těžké to muselo být pro Heather.

Brzy uslyšely děkanův hlas nejistě koktat do rozhlasu na koleji.

"Tady je Dean Trusler. Já – jsem si jistý, že jste už všichni slyšeli o tom, že se na dívčím patře stalo něco strašného. Máte rozkazy od velitele policie, Hintze, zůstat ve svých pokojích a neopouštět koleje. Policejní úředník nebo úředník areálu možná přijde do vašeho pokoje, aby s vámi promluvil. Ujistěte se, že odpovíte na všechny otázky. Prozatím si neplánujte opuštění kampusu ani na zítra. Brzy dostanete všichni další oznámení."

Riley si vzpomněla na něco, co velitel řekl ...

"Pravděpodobně budeme mít pro mnohé z vás otázky."

Právě teď začínal s Riley a dalšími čtyřmi dívkami.

Začínalo jí to dávat smysl. Konec konců byly s Rheou spolu krátce předtím, než byla zabita. Ale co si Hintz myslel, že by dívky mohly vědět?

Co si myslí, že bych mohla vědět? říkala si.

Riley si to neuměla představit.

Konečně Heather vyšla z kuchyně, spolu s důstojnicí Frisbieovou. Heather byla bledá a vypadala nemocně, jako by jí bylo znovu na zvracení. Riley se zamýšlela – kde stráví Heather noc? Nemohla jít zpět do pokoje, který sdílela s Rheou.

Jakoby zaslechla Rileyny myšlenky, důstojnice Frisbieová řekla, "Heather stráví zbytek noci v pokoji asistentky kolejí."

Heather vratkým krokem odešla ze společenské místnosti. Riley byla ráda, když viděla, jak se s ní asistentka setkala mezi dveřmi.

Důstojnice Frisbieová vyzvala Ginu, aby přišla do kuchyně,

kde stále čekal Hintz. Gina toporně vstala a následovala ženu létacími dveřmi, přičemž Riley, Trudy a Cassie zůstaly sedět v nepříjemném tichu. Riley se zdálo, že se během jejich čekání zpomalil čas.

Konečně se znovu objevila Gina. Beze slova na ostatní prošla přes společenskou místnost a vyšla ven druhými dveřmi. Důstojnice Frisbieová pak vyzvala Cassie, která šla do kuchyně jako další.

Teď tam v křeslech naproti sobě seděly jen Riley a Trudy. Zatímco čekaly, Trudy na Riley vrhala vzteklé a vyčítavé pohledy. Riley si přála, aby mohla vysvětlit, co řekla během své krátké konverzace s důstojnicí Frisbieovou. Jediné, co udělala bylo, že odpověděla na jednoduchou otázku. Nikoho z ničeho špatného neobvinila.

Ale strážník White se nad nimi stále vznášel a Riley nemohla říct jediné slovo.

Konečně Cassie vyšla z kuchyně a vrátila se do jejího pokoje a Trudy byla vyzvána do kuchyně jako další.

Riley byla teď se strážníkem Whitem sama a cítila se izolovaně a vystrašeně.

S ničím, co by ji mohlo rozptýlit, se v myšlenkách vracela k Rheině tělo, jejím otevřeným očím a kaluži krve. Nyní byly tyto obrazy smíchány se vzpomínkami na její vlastní matku, ležící na zemi a umírající – bylo to už tak dávno, ale stále tak strašně živé v její mysli.

Jak by se mohlo něco takového dít tady a teď, na

vysokoškolské koleji?

To nemůže být pravda, pomyslela si.

Určitě tady nesedí a nepřipravuje se odpovědět na otázky, na které netuší, jak má odpovědět.

Jedna z jejích nejlepších kamarádek jistě nebyla právě hrůzně zavražděna.

Sama sebe se již téměř přesvědčila a neskutečnosti onoho okamžiku, když důstojnice Frisbieová vyvedla Trudy z kuchyně. Se zasmušilým výrazem Trudy opustila společenskou místnost, aniž by se na Riley jen podívala.

Důstojnice Frisbieová kývla na Riley, která vstala a poslušně ji následovala do kuchyně.

To nemůže být pravda, utěšovala se.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Riley se posadila u stolu v kuchyni, naproti veliteli Hintzovi. Velitel na ni chvíli jen zíral, držel svou tužku nad poznámkovým blokem. Riley přemýšlela, jestli by neměla něco říct.

Vzhlédla a uviděla, že důstojnice Frisbieová se umístila k jedné straně a opřela se o pult. Žena měla na tváři dosti kyselý výraz, jako by z pohovorů nebyla příliš nadšená. Riley se zamýšlela, zda byla Frisbieová otrávená z reakce dívek nebo ze způsobu, jakým se její velitel vyptával.

Nakonec velitel řekl, "Nejprve ze všeho, zadala vám oběť příčinu myslet si, že se obává o své bezpečí?"

Riley byla tím slovem šokována ...

Oběť.

Proč ji nemohl oslovit jednoduše jako Rhea?

Ale musela odpovědět na jeho otázku.

Její mysl se vracela zpátky k posledním konverzacím, ale vzpomněla si jen na neškodné diskuse jako tu, kterou ona a Trudy a Rhea vedly večer o tom, zda bere Riley prášky.

"Ne," řekla Riley.

"Přál jí někdo něco zlého? Byl na ni někdo poslední dobou naštvaný?"

Ona samotná myšlenka připadala Riley divná. Rhea byla – bývala – tak příjemná a přívětivá, že Riley nechápala, že by na ni mohl být někdo naštvaný déle než pár minut.

Ale přemýšlela dál ...

Nevšimla jsem si třeba nějakých indicií?

A řekly ostatní dívky Hintzovi něco, co Riley sama nevěděla?

"Ne," řekla Riley. "Vycházela téměř se všemi – co vím."

Hintz se na okamžik odmlčel.

Pak řekl, "Povězte nám, co se stalo, když jste vy a vaše přítelkyně dorazily do Kentaurova doupěte."

Riley zachvátil příval pocitů – Rhea a Trudy ji fyzicky tlačily skrz dveře do husté mlhy cigaretového kouře a ohlušující hudby ...

Má tohle všechno zapotřebí?

Ne, Hintz chtěla jistě slyšet holá fakta.

Řekla, "Cassie, Heather a Gina mířily přímo k baru. Trudy chtěla, abych s ní a Rheou tančila."

Hintz si prohlížel poznámky, které měl od ostatních dívek, které mu samozřejmě řekly o Rileyň počínání, včetně skutečnosti, že Riley je opustila a šla dolů.

"Ale netančila jste s nimi," řekl.

"Ne," řekla Riley.

"Proč ne?"

Riley byla překvapená. Proč by na její neochotě tančit mělo záležet?

Pak si všimla, že na ni důstojnice Frisbieová soucitně hledí a kroutí hlavou. Nyní bylo jasné, že si žena myslela, že Hintz je trochu debil, ale opravdu nebylo nic, co by s tím mohla udělat.

Riley řekla pomalu a opatrně, "Já jen... no, nebyla jsem zrovna

společensky naladěná. Snažila jsem se studovat a Rhea a Trudy mě tam víceméně odtáhly. Tak jsem si koupila sklenku vína a zamířila dolů."

"Sama?" Hintz se zeptal.

"Ano, sama. Sedla jsem si do boxu sama."

Hintz si prolistoval své poznámky.

"Takže jste nemluvila s nikým jiným, když jste byla v Kentaurově doupěti?"

Riley se na okamžik zamyslela a pak řekla, "Dobře, Harry Rampling přišel k mému stolu ..."

Hintz se při zmínce Harryho jména trochu usmál. Riley si uvědomila, že stejně jako většina komunity si i velitel asi myslel hodně o školním zadákově.

Zeptal se, "Posadil se s vámi?"

"Ne," řekla Riley. "Setřásla jsem ho."

Hintz se nesouhlasně zamračil, očividně naštvaný, že má vůbec nějaká holka tak špatný úsudek, že zamítne pravého hrdinu jakým je Harry Rampling. Riley se začínala cítit trochu podrážděně. Proč se o její vkus Hintz vůbec zajímal? Co to mělo společného s tím, co se stalo s Rheou?

Hintz se zeptal, "Mluvila jste s někým jiným?"

Riley polkla.

Ano, mluvila s někým jiným.

Ale dostane toho kluka do průšvihů, když o něm bude mluvit?

Řekla, "Um ... do boxu za mnou přišel student práv. Sedl si ke mně a chvíli jsme si povídali."

"A co pak?" Zeptal se Hintz.

Riley pokrčila rameny.

"Řekl, že se musí učit a odešel."

Hintz si zaznamenával nějaké poznámky.

"Jak se jmenoval?" zeptal se.

Riley řekla, "Hele, já nechápu, proč je tak důležitý. Byl to jen další člověk v Kentaurově doupěti. Neexistuje žádný důvod si myslet – "

"Odpovězte na mou otázku."

Riley polkla a řekla, "Ryan Paige."

"Už jste se s ním setkala?"

"Ne."

"Víte, kde bydlí?"

"Ne."

Riley byla v ten okamžik ráda, že se Ryanovi podařilo zůstat tak tajemný, aniž by prozradil svou adresu nebo telefonní číslo. Neviděla žádný důvod, proč by měla odpovídat na všechny otázky o něm a určitě ho nechtěla dostat do potíží. Zdálo se téměř trochu hloupé, že na ni Hintz naléhal. A Riley poznala, podle toho jak důstojnice Frisbieová obracela oči v sloup, že to cítí stejně.

Hintz poklepal gumou na tužce o stůl a zeptal se, "Viděla jste Rheu Thorsonovou v Kentaurově doupěti s někým konkrétním? Mám na mysli kromě přátel, se kterými jste byla?"

Riley se začínala cítit více frustrovaně než nervózně.

Cožpak Hintz nerozuměl ničemu, co mu řekla?

"Ne," řekla. "Jak jsem řekla, odešla jsem sama. Rheu jsem potom vůbec neviděla."

Hintz neustále tůkal gumou a hleděl na své poznámky.

Zeptal se, "Znamená pro vás něco jméno Rory Burdon?"

Riley se rychle zamyslela.

Rory ...

Ano, křestní jméno jí bylo povědomé.

Řekla, "Myslím, že se o něj Rhea trochu zajímala. Viděla jsem ji s ním párkrát v Kentaurově doupěti tančit."

"Ale ne dnes v noci?"

Riley potlačila povzdech. Chtěla říci ...

Kolikrát vám musím říkat, že jsem Rheu potom, co jsem se tam dostala, vůbec neviděla?

Místo toho jednoduše řekla, "Ne".

Došlo jí, že tam musel Rory v noci také být, a že ostatní dívky řekly Hintzovi, že s ním Rheu viděly.

"Co o něm víte?" Zeptal se Hintz.

Riley se odmlčela. To málo co věděla se jí zdálo příliš triviální, než aby o tom mluvila. Rory byl vysoký, hubený, neohrabaný kluk se silnými brýlemi a všechny dívky, s výjimkou Riley, Rheu škádlily za to, že se o něj zajímá.

Řekla, "Ne moc, kromě toho, že žije někde mimo kampus."

Uvědomila si, že Hintz na ni znovu jen zíral jako by čekal, že mu řekne něco víc.

Považuje ji Hintz za podezřelou? říkala si.

Riley si byla jistá, že velitel je úplně mimo mísu, pokud

podezřívá Roryho. Ten kluk jí připadal plachý a jemný, ani v nejmenším agresivní.

Chystala se to Hintzovi říci, ale velitel policie se podíval na papíry před ním a pokračoval se svými otázkami.

"Kdy jste odešla z Kentaurova doupěte?" zeptal se.

Riley čas odhadla jak nejlépe uměla – bylo už docela pozdě.

Hintz poté řekl, "Viděla jste před odchodem některého z vašich přátel?"

Riley si vzpomněla na dívky, jak se potácely dolů po schodech, a jak Trudy nesla džbán piva, když se zeptala ...

"Hej, Riley! Kdo byl ten roztomilý chlap?"

Riley řekla, "Trudy a Heather a Gina a Cassie přišly dolů. Řekly, že Rhea už odešla. A pak jsem odešla i já."

Jak si Hintz psal poznámky, Rileyna hlava se začala plnit jejími vlastními otázkami. Vzpomněla si, jak se ptala, kde je Rhea a Trudy řekla ...

"Já nevím. Kde je Rhea?"

... a pak Heather řekla ...

"Rhea se vrátila do svého pokoje."

Riley přemýšlela – co Heather nebo některá z ostatních dívek věděla o odchodu Rhey?

Věděly, zda opustila Kentaurovo doupě o samotě, nebo ne?

A co o tom vyprávěly Hintzovi?

Riley si přála, aby se mohla zeptat, ale věděla, že nesmí.

"Odešla jste z baru sama?" Zeptal se Hintz.

"Ano," řekla Riley.

"A šla jste celou cestu zpět na kolej sama?"

"Jo."

Hintz se zamračil, když se na ni díval.

"Jste si jistá, že to bylo chytré? Škola nabízí eskort servis pro noční pohyb po kampusu. Proč jste si ho nezahlavala?"

Riley polkla. Zdálo se jí, že to je první opravdu dobrá otázka, kterou Hintz doposud položil.

Řekla, "Myslím, že jsem se při pohybu po kampusu v noci cítila vždy bezpečně. Ale teď ..."

Její hlas utichl.

Teď je všechno úplně jinak, pomyslela si.

Hintz se opět zamračil.

"No, doufám, že v budoucnu použijete lepší úsudek. Zejména když jste příliš mnoho vypila."

Riley vykulila oči.

"Měla jsem jen jednu skleničku vína," řekla.

Hintz se na ni mžouravě zadíval. Z jeho výrazu bylo patrné, že si myslí, že lže. Ostatní dívky se musely přiznat, že hodně pily a on předpokládal, že Riley pila stejně jako ony.

Nesnášela jeho postoj, ale rychle se přesvědčila, že ať už si o ní Hintz myslí cokoli, na tom teď nezáleží. Bylo by od ní hloupé a malicherné, kdyby se kvůli tomu naštvála.

Hintz si dál dělal poznámky a řekl, "To bude teď vše – prozatím. Musíte dodržovat stejná pravidla jako všichni ostatní na koleji. Dnes zůstaňte ve svém pokoji. Neplánujte opuštění kampusu, dokud nedostanete jinou informaci. Možná vám brzy

budeme chtít položit další otázky."

Riley byla tak trochu zaskočená.

A to je všechno? říkala si.

Byl rozhovor opravdu u konce?

Protože ona měla ještě otázky, i když Hintz už ne.

Jedna otázka jí zejména vytanula na mysli od chvíle, kdy se objevila Rheino. Vzpomněla si, že vstoupila do Rheiny spoře osvětlené místnosti a spatřila její podříznutý krk a oči dokořán – ale nezastavila se, aby se podívala na její tělo opravdu zblízka.

Přerývaně řekla Hintzovi ...

"Mohl byste mi říct ... víte ..."

Náhle si uvědomila, jak těžké bude onu otázku položit.

Pokračovala, "Než zemřela ... předtím, než byla zabita ... byla Rhea ...?"

Nedokázala se přinutit to slovo vyslovit ...

Znásilněna.

A z Hintzova prázdného výrazu Riley viděla, že opravdu nemůže přijít, na co se chce zeptat.

Naštěstí ale důstojnice Frisbieová porozuměla.

Řekla, "Nemohu to říci s jistotou – koroner je stále na cestě sem. Ale já si nemyslím, že byla sexuálně napadena. Zdálo se mi, že její šaty nebyly během útoku narušeny."

Riley dýchala o něco snadněji a pohlédla na Frisbieovou s tichou vděčností.

Ta mírně přikývla a Riley odešla do kuchyně.

Jak Riley vyšla ze společenské místnosti, zjistila, že opět

přemýšlí, co ostatní dívky řekly Hintzovi – například, zda Rhea opustila bar sama nebo ne. Věděly něco o tom, co se Rhee stalo, co Riley nevěděla? Konec konců s ní byly dokud se nerozhodla odejít.

Jak Riley šla po chodbě, viděla, že před dveřmi do Rheina pokoje stojí pár poldů z kampusu. Dveře byly nyní zalepeny páskou místa činu. Otřásla se při pomyšlení, že Rheino tělo tam stále je a čeká na příjezd patologa. Riley přišlo těžké si představit, že by v té místnosti ještě někdy někdo spal – ale jistě nezůstane prázdný navždy.

Riley otevřela dveře do svého pokoje, ve kterém byla tma, kromě paprsku světla, který prostupoval z chodby. Viděla, jak se Trudy otočila v posteli čelem ke zdi.

Je stále vzhůru, pomyslela si Riley.

Možná by si teď mohly promluvit a Riley by mohla získat odpovědi na své otázky.

Riley zavřela dveře, posadila se na svou postel a řekla, "Trudy, chtěla jsem se zeptat, jestli bychom si mohly promluvit o našich rozhovorech."

Stále čelem ke zdi Trudy odpověděla ...

"Nemáme o tom mluvit."

Riley byla udivena ostrým, ledovým tónem Trudyna hlasu.

"Trudy, já si nemyslím, že je to pravda, alespoň teď už ne. Hintz mi nic takového neřekl."

"Běž spát," řekla Trudy.

Trudyna slova Riley bolestně bodla. A náhle Riley poprvé

pocítila slzy v očích a z krku se jí dral vzlyk.

Už tak bylo zlé, že Rhea byla brutálně zavražděna.

Teď na ni byla její nejlepší přítelkyně našťvaná.

Riley zalezla pod deku. Jak jí začalo něco docházet, rozkutálely se jí po tváři slzy ...

Její život se navždy změnil.

Ani si ještě nedokázala představit, jak.

KAPITOLA PÁTÁ

Druhý den ráno Riley seděla v aule univerzity spolu s dalšími, zasmušile vyhlížejícími studenty. Ačkoliv byla nálada v kampusu depresivní, musela se sama sebe tázat, zda se všichni ostatní cítí tak mizerně jako ona. Zdálo se jí, že někteří vypadají spíše našťavaně, než smutně. Někdo se zdál být nervózní, jako by se bál jakéhokoli pohybu kolem sebe.

Jak můžeme něco takového překonat? říkala si.

Ale samozřejmě, že ne každý byl blízko Rhee. Ne všichni ji znali. Bezpochyby by se zhrozili při pomyšlení, že se na akademické půdě udála vražda, ale pro mnohé z nich by to nebylo osobní.

Pro Riley to osobní bylo. Nemohla setřást zděšení, které ji zasáhlo při pohledu na Rheu ...

Nedokázala se přinutit přemýšlet nad oněmi slovy. Nemohla o své přítelkyni přemýšlet jako o mrtvém těle, navzdory tomu, co viděla včera večer.

Celé dnešní shromáždění v areálu jí připadalo úplně odpojené od toho co se stalo. Také se zdálo, že se to táhne donekonečna, díky čemuž se cítila ještě hůř.

Velitel Hintz právě dokončil přísnou přednášku o bezpečnosti na kampusu a sliboval brzké zadržení vraha, a nyní Dean Trusler blábolil a blábolil o tom, jak dostat věci zde na univerzitě v Lantonu zpět do normálu.

Hodně štěstí, pomyslela si Riley.

Pro dnešek byly zrušeny přednášky, řekl Trusler, ale budou pokračovat v pondělí. Řekl, že chápe, že se někteří studenti nemusí cítit připraveni jít zpátky do třídy tak brzy, a také že někteří z nich budou chtít jet domů za svými rodinami na pár dní, a školní poradci budou připraveni pomoci všem řešit toto strašné trauma a ... a ... a ...

Riley přestala dávat pozor a potlačila zívnutí, zatímco děkan vážně promlouval dál, podle jejího úsudku neříkal nic užitečného. Minulou noc sotva spala. Právě začínala usínat, když hlučně dorazil patologův tým. Pak už stála u dveří a v tiché hrůze přihlížela, jak tým na lehátku odváží přikrytou siluetu.

Pomyslela si, že to určitě nemůže být někdo, kdo se před několika hodinami smál a tančil. To nemůže být Rhea.

Potom Riley už neusnula. Nemohla si pomoci a záviděla Trudy, který celou noc v nevědomí prospala – pravděpodobně, domnívala se Riley, díky alkoholu, který předtím požila.

Brzy ráno asistentka na koleji oznámila tuto schůzku interkomem. Trudy byla ještě posteli, když Riley odešla. Když Riley přišla na shromáždění, Trudy nikde v auditoriu nezahlédla.

Riley se teď rozhlížela, ale stále ji nikde neviděla. Možná byla ještě v posteli.

O nic nepřichází, pomyslela si Riley.

Také nikde neviděla Rheinu spolubydlící, Heather. Ale pár řad před ní seděly Gina a Cassie. Při cestě na shromáždění prošly kolem Riley – zřejmě byly stále naštvané za to, že předala jejich

jména policii.

Včera v noci Riley pochopila, proč se tak mohou cítit, ale teď už to začínalo být dětinské. Bylo to také velmi bolestné. Říkala si, zda její přátelství vůbec bude možné napravit.

Právě teď se "normál", o kterém děkan mluvil, zřejmě navždy vytratil.

Po dlouhé době konečně schůzka skončila. Jak se studenti valili z budovy, venku už na ně čekali novináři. Hned se vrhli na Ginu a Cassie a začali jim pokládat nespočetně otázek. Riley se domnívala, že se jim podařilo zjistit, kdo dělal Rhee noc před její vraždou společnost.

Pokud ano, zřejmě věděli o Riley taky. Ale dosud si jí nevšimli. Možná měla štěstí, že Gina a Cassie dnes ráno Riley setřásly. Jinak by zde byla s nimi a musela by odpovídat na nemožné otázky.

Riley zrychlila, aby se vyhnula novinářům, a začala se mísit mezi ostatní studenty. Když šla, slyšela, jak reportéři znovu a znovu popichují Ginu a Cassie stejnou otázkou ...

"Jak se cítíte?"

Riley pocítila záchvěv hněvu.

Co je to za otázku? říkala si.

Co očekávaly, že Gina a Cassie odpoví?

Riley neměla tušení, co by sama řekla – snad jen to, aby ji reportéři nechali sakra na pokoji.

Stále se utápěla ve zmatených a hrozných pocitech – znečitlivujícím šok, přetrvávající nedůvěře, mučivé hrůze a

mnohých jiných. Nejhorší pocit ze všech byl pocit provinění, že jí nepotkal Rhein osud.

Jak by mohla ona nebo její přátelé toto zformulovat do slov?
Jak se jich na to mohl vůbec někdo ptát?

Riley se probojovala do jídelny ve studentské unii. Ještě neměla snídani a právě si začínala uvědomovat, že má hlad. V bufetu si dala slaninu a vejce a nalila si pomerančový džus a kávu. Pak se rozhlédla po místě k sezení.

Její oči rychle přejely k Trudy, která seděla sama u stolu, odvrácená od ostatních v místnosti, a jedla svou snídani.

Riley nervózně polkla.

Troufá si na to přisednout si k Judy?

Mluvila by s ní Trudy?

Od včerejšího večera, kdy Trudy řekla hořce Riley, aby šla spát, neprohodily jediného slova.

Riley sebrala odvahu a hledala si cestu přes místnost k Trudyně stolu. Aniž by cokoliv řekla, dala svůj podnos na stůl a sedla si vedle své spolubydlící.

Na pár okamžiků měla Trudy svěšenou hlavu, jako by si nevšimla, že tam Riley je.

Konečně, aniž by na Riley pohlédla, Trudy řekla, "rozhodla jsem se na setkání nejít. Jaké to bylo?"

"Byl to vopruz," řekla Riley. "Taky jsem tam neměla chodit."

Na okamžik se zamyslela a pak dodala, "Heather tam taky nebyla."

"Ne," řekla Trudy. "Slyšela jsem, že její rodiče dnes ráno

přišli a odvezli ji domů. Myslím, že nikdo neví, kdy se zase vrátí zpátky do školy – nebo jestli se vůbec kdy vrátí. "

Trudy se konečně podívala na Riley a řekla, "Slyšela jsi o tom, co se stalo s Rory Burdonem?"

Riley si vzpomněla, jak se jí Hintz včera v noci na Roryho zeptal.

"Ne," řekla.

"Včera pozdě v noci se v jeho bytě objevili policajti a bušili na dveře. Rory neměl tušení, co se děje. Ani nevěděl, co se stalo s Rheou. Byl vyděšený k smrti, že půjde do vězení, a ani nevěděl proč. Policie ho vyslyšala, než nakonec zjistili, že to není jejich chlápek, a poté odešli."

Trudy lehce pokrčila rameny a dodala, "Chudák. Neměla jsem zmiňovat jeho jméno tomu hloupému šéfovi policie. Ale on se neustále ptal na tyto otázky, nevěděla jsem, co jiného říci."

Mezi nimi se rozhostilo ticho. Riley zjistila, že přemýšlí o Ryanu Paigeovi a jak zmínila jeho jméno Hintzovi. Zašli policisté včera večer také za Ryanem? Bylo to pravděpodobné, ale Riley doufala, že ne.

Pocítila ale úlevu, že Trudy je s ní alespoň ochotna mluvit. Možná by to teď Riley mohla vysvětlit.

Pomalou pronesla, "Trudy, když sem policajti poprvé přijeli, ta policistka se mě zeptal, co vím a jsem jí o tom nemohla lhát. Musela jsem říct, že jsi byla včera večer s Rheou. Také jsem jí musela říct o Cassie a Gině a Heather."

Trudy přikývla. "Chápu to, Riley. Nemusíš to vysvětlovat."

Zrozumím tomu. A omlouvám se ... je mi líto, že jsem s tebou jednala jako ..."

Trudy náhle tiše vzlykala, její slzy volně padaly do jejího podnosu se snídaní.

Řekla, "Riley, byla to moje chyba? Mám na mysli, co se stalo s Rheou?"

Riley mohla jen stěží věřit svým uším.

"O čem to mluvíš, Trudy? Samozřejmě že ne. Jak by to být tvoje chyba?"

"No, včera jsem byla tak hloupá a opilá a nevěnovala jsem žádnou pozornost tomu, co se děje, a já si ani nepamatuju, kdy Rhea opustila Kentaurovo doupě. Holky říkaly, že odešla sama. Možná, kdybych ..."

Trudyn hlas utichl, ale Riley věděla, co zůstalo nevyřčené ...

"... možná kdybych Rheu doprovodila domů."

A Riley také pociťovala strašné výčitky svědomí.

Konec konců by si mohla položit stejnou otázku.

Kdyby neodešla z Kentaurova doupěte sama, a kdyby byla kolem, když se Rhea chystala k odchodu, a kdyby Rhee nabídla, že ji doprovodí domů ...

To slovo, kdyby ...

Riley si nikdy nepředstavovala, jak hrozné slovo to je.

Trudy dál tiše plakala a Riley nevěděla, co dělat, aby se cítila lépe.

Přemýšlela, proč ona sama nepláče.

Samozřejmě, že už se včera v noci v posteli vyplakala. Ale

jistě neplakala dost – ne nad něčím tak strašným. Jistě ji ještě hodně pláče čeká.

Seděla, dloubala se ve své snídani, zatímco si Trudy otírala oči a smrkala a trochu se uklidnila.

Trudy řekla, "Riley, přemýšlím nad tím, proč? Mám na mysli, proč Rhea? Bylo to něco osobního? Nenáviděl ji někdo tolik, že se rozhodl ji zabít? Nechápu, jak je to vůbec možné. Nebyl nikdo, kdo by Rheu nenáviděl. Proč by Rheu někdo nenáviděl?"

Riley neodpověděla, ale uvažovala o tomtéž. Také uvažovala o tom, zda policie už našla nějaké odpovědi.

Trudy pokračovala, "A zabil ji někdo, koho známe? Je možná na řadě jedna z nás? Riley, já mám strach."

Riley opět neodpověděla.

Byla si však jistá, že Rhea svého vraha znala. Nevěděla, proč si je jistá – nebyla policajt a o zločincích nevěděla téměř nic. Ale její instinkt jí říkal, že Rhea znala svého vraha a věřila mu – až do okamžiku, kdy bylo příliš pozdě, aby se zachránila.

Trudy se rozhodně zadívala na Riley a pak řekla, "Zdá se, že se nebojíš."

Riley to zaskočilo.

Poprvé jí to došlo ...

Ne, já nemám strach.

Pocítovala všechny emoce na světě – pocit viny, smutku, šok – a ano, hrůzu. Ale její zděšení se nějak lišilo od strachu o svůj vlastní život. Zděšení, které cítila, bylo kvůli Rhee samotné, hrůza z toho, co se jí stalo.

Ale Riley se nebála.

Říkala si – bylo to kvůli tomu, co se stalo s její matkou před všemi těmi lety, kvůli zvuku toho výstřelu, pohledu na krev, nepochopitelné ztrátě, se kterou ještě stále bojovala?

Udělal z ní nejstrašnější trauma, které ji kdy sužovalo, silnější, než jací byli ostatní?

Z nějakého důvodu téměř doufala, že ne. Zdálo se, že není úplně správné být tak silná, tak silná, jak silní ostatní být nedokázali.

Prostě to nebylo ...

Riley pár sekund trvalo, než si vybavila vhodné slovo.

Lidské.

Trochu se otřásla a pak Trudy řekla, "Půjdu zpět na kolej. Opravdu se potřebuji vyspat. Chceš jít se mnou?"

Trudy zavrtěla hlavou.

"Chci tu jen chvíli sedět," řekla.

Riley vstala ze své židle a rychle Trudy objala. Pak vyprázdnila svůj podnos a opustila studentskou unii. Zpátky na kolej to nebylo daleko a ulevilo se jí, že po cestě nespátřila žádné reportéry. Když se dostala ke vstupním dveřím na kolej, na chvíli se zastavila. Teď ji napadlo, proč se s ní Trudy nechtěla hned vrátit. Prostě nebyla připravena být zpátky na koleji.

Jak Riley stála u dveří, cítila se příliš podivně. Samozřejmě, že zde stráví noc. Žije tady.

Ale poté, co strávila nějaký čas venku, kde byl vyhlášen návrat k normalitě, byla připravena vrátit se dovnitř budovy, kde byla

zabita Rhea?

Zhluboka se nadechla a vešla předními dveřmi.

Nejdřív si myslela, že se cítí v pohodě. Ale když pokračovala do chodby, divný pocit sílil. Riley se cítila, jako by šla a pohybovala se pod vodou. Šla rovnou do svého pokoje a chystala se otevřít dveře, když její oči sklouzly na vzdálenou místnost na chodbě, na místnost, kterou sdílely Rhea a Heather.

Šla k ní a viděla, že dveře byly zavřené a ovinuté policejní páskou.

Riley tam stála, najednou hrozně zvědavá.

Jak to tam vypadá teď?

Byla místnost od posledního okamžiku, kdy ji viděla, uklizena?

Nebo tam ještě byla ještě Rheina krev?

Riley byla zachvácená strašlivým pokušením – ignorovat tuto pásku, otevřít dveře a vejít dovnitř.

Věděla, že tomuto pokušení nesmí podlehnout. A samozřejmě, že dveře byl zamčené.

Ale i tak ...

Proč mám tento pocit?

Stála tam, snažila se porozumět tomuto tajemnému nutkání. Začala si uvědomovat – mělo to co do činění se samotným vrahem.

Nemohla se ubránit myšlence ...

Pokud otevřu tyto dveře, budu moci nahlédnout do jeho mysli.

Samozřejmě, že to nedávalo žádný smysl.

A byla to skutečně děsivá myšlenka – nahlédnout do ďábelské mysli.

Proč? Ptala se sama sebe pořád dokola.

Proč chtěla pochopit vraha?

Proč pocítovala takovou nepřirozenou zvědavost?

Poprvé od okamžiku, co se celá tato hrozná věc stala, Riley náhle opravdu pocítila strach ...

... ne o sobě, ale ze sebe sama.

KAPITOLA ŠESTÁ

Následující den, v pondělí ráno, si byla Riley dost nejistá, když si sedala na své místo před hodinou psychologie pro pokročilé.

Koneckonců to byla první přednáška, které se zúčastnila, od Rheiny vraždy před čtyřmi dny.

Byla to také ona přednáška, na kterou se snažila připravit předtím, než s přítelkyněmi odešla do Kentaurova doupěte.

Účast byla dnes nevalná – mnoho lantonských studentů ještě nebylo připraveno vrátit se zpět ke studiu. Trudy tu byla také, ale Riley věděla, že její spolubydlící se také cítí nepříjemně v tomto shonu rychle se vrátit do "normálu." Všichni ostatní studenti byli nezvykle klidní, když zaujali jejich místa.

Pohled na profesora Branta Haymana, vcházejícího do místnosti, dal Riley trochu víc do pohody. Oděný v manšestru na akademický způsob působil mladě a pohledně. Vzpomněla si jak Trudy vyprávěla Rhee ...

"Riley ráda zapůsobí na profesora Haymana. Má pro něj slabost."

Riley se při té vzpomínce otrásla.

Rozhodně si nemyslela, že pro něj má "slabost".

Bylo to jen tím, že s ním poprvé studovala, když byla ještě v prváku. Ještě nebyl profesorem, ale čerstvým aspirantem. Už tenkrát si o něm myslela, že je to skvělý učitel – informativní, nadšený a někdy zábavný.

Dnes byl výraz doktora Haymana vážný, když si svou aktovku položil na stůl a podíval se na studenty. Riley si uvědomila, že se chystá jít přímo k věci.

Řekl, "Podívejte se, v místnosti máme růžového slona. Všichni víme, co to je. Potřebujeme vyčistit vzduch. Musíme o tom mluvit otevřeně."

Riley zadržela dech. Měla pocit, že se jí nebude líbit, co se bude dít dál.

Pak Hayman řekl ...

"Znal někdo z vás Rheu Thorsonovou? Nejen jako známého nebo někoho, na koho občas narazíte na na akademické půdě. Myslím, opravdu dobře. Jako přítelkyni."

Riley opatrně zdvihla ruku a Trudy taky. Nikdo jiný v učebně neudělal totéž.

Hayman se pak zeptal, "Jaké pocity vy dvě prožíváte od okamžiku, kdy byla zavražděna?"

Riley se trochu vyděsila.

Koneckonců to byla ta samá otázka, kterou už zaslechla od reportérů, kteří se v pátek ptali Cassie a Giny. Riley se podařilo vyhnout se těm reportérům, ale bude teď muset na tuto otázku odpovědět?

Připomněla si, že je na přednášce psychologie. Jsou tu od toho, aby takové otázky řešili.

I tak se ale Riley zamýšlela ...

Kde mám jen začít?

Ulevilo se jí, když Trudy promluvila.

"Vinna. Mohla jsem tomu zabránit. Byla jsem s ní v Kentaurově doupěti předtím, než se to stalo. Ani jsem si nevšimla, když odešla. Kdybych ji jen doprovodila domů ..."

Trudyn hlas utichl. Riley posbírala odvahu promluvit.

"Cítím se stejně," řekla. "Šla jsem se sama posadit stranou, když jsme se všichni dostaly do doupěte a Rhee jsem nevěnovala žádnou pozornost. Možná, kdybych ..."

Riley se odmlčela a potom dodala, "Mám také pocit viny. A ještě něco jiného. Myslím, že se cítím jako sobec. Protože jsem chtěla být sama."

Doktor Hayman přikývl. Se soucitným úsměvem řekl, "Takže ani jedna z vás nedoprovodila Rheu domů."

Po pauze dodal, "Hřích opomenutí."

Ten výraz Riley trochu překvapil.

Zdálo se, že se to zcela nehodí k tomu, co Riley a Trudy neudělaly. Znělo to příliš příznivě, ani zdaleka ne dost hrozně, sotva jako otázka života a smrti.

Ale samozřejmě, že to byla pravda.

Hayman se rozhlédl po zbytku třídy.

"A co vy ostatní? Už jste někdy udělali – anebo jste selhali a neudělali – podobnou věc v podobné situaci? Už jste někdy, jak se říká, nechali v noci jít přítelkyni někam o samotě, když jste ji opravdu měli doprovodit domů? Nebo jste možná jen zapomněli udělat něco, co by mohlo být důležité pro bezpečnost někoho jiného? Nezabavili jste něčí klíče od auta, když toho příliš vypili? Ignorovali jste situaci, která mohla mít za následek zranění či

dokonce smrt?"

Mezi studenty se rozhostilo zmatené štěbetání.

Riley si uvědomila – že to je opravdu těžká otázka.

Koneckonců, kdyby nebyla Rhea zabita, ani Riley ani Trudy jejich "hříchu opomenutí" nevěnovali ani myšlenku.

Úplně by na to zapomněly.

Tudíž nebylo žádným překvapením, že pro některé studenty bylo těžké na něco si vzpomenout. A pravda byla, že ani sama Riley si nemohla nic vybavit. Zanedbala někdy předtím něčí bezpečnost?

Mohla být zodpovědná za smrt druhých – kdyby neměli štěstí?

Po několika okamžicích se zvedlo několik neochotných rukou.

Pak Hayman řekl, "A co vy ostatní? Kolik z vás si nemůže s jistotou vzpomenout?"

Téměř všichni ostatní studenti zvedli ruce.

Hayman přikývl a řekl, "Tak dobře. Většina z vás mohla jednou udělat stejnou chybu. Tak kolik lidí zde se cítí provinile za to, co provedli, nebo za to, co měli udělat, ale neudělali?"

Rozhostilo se další zmatené mumlání a bylo slyšet dokonce i několik povzdechů.

"Cože?" Zeptal se Hayman. "Nikdo z vás? Proč ne?"

Jedna dívka zvedla ruku a zakoktala, "No ... bylo to jiné, protože ... myslím, že proto, že ... nikdo nebyl zabit, myslím."

Zašuměl obecný souhlas.

Riley si všimla, že do učebny vstoupil jiný muž. Byl to doktor Dexter Zimmerman, předseda katedry psychologie. Zdálo se, že

Zimmerman stál hned za dveřmi a poslouchal diskusi.

V minulém semestru k němu chodila na přednášky – sociální psychologii. Byl to starší, rozcuchaný, vlídně vyhlížející muž. Riley věděla, že doktor Hayman k němu vzhlíží jako k mentorovi – vidí jej téměř jako idola. Mnoho dalších studentů to mělo stejně.

Rileyiny vlastní pocity ohledně profesora Zimmermana byly různorodější. Byl to inspirující učitel, ale nějak se na něj nedokázala naladit jako většina ostatních. Nebyla si jistá proč.

Hayman vysvětlil třídě, "Požádal jsem doktora Zimmermana, aby se zastavil a účastnil se dnešní diskuse. Měl by nám být schopen pomoci. Je to ten nejbystřejší chlapík, jakého jsem kdy v životě poznal."

Zimmerman se začervenel a trochu se zasmál.

Hayman se ho zeptal, "Tak co říkáte tomu, co jste právě slyšel od svých studentů?"

Zimmerman zaklonil hlavu a chvíli přemýšlel.

Pak řekl, "No, alespoň část studentů si podle všeho myslí, že je tu nějaký morální rozdíl. Pokud opomenete někomu pomoci a ten člověk je zraněn nebo zabit, je to špatně, ale je v pořádku, pokud nevyvstanou špatné následky. Ale já nevidím rozdíl. Ono chování je shodné. Odlišné důsledky nemění nic na tom, zda jsou správné nebo špatné."

V učebně to začalo šumět, jak začínala být Zimmermanova myšlenka vstřebávána.

Hayman se zeptal Zimmermana, "Znamená to, že všichni

přítomní by měli pociťovat vinu spolu s Riley a Trudy?"

Zimmerman pokrčil rameny.

"Možná právě naopak. Přinese pocit viny někomu něco dobrého? Přivede to onu mladou ženu zpět? Možná bychom měli nyní cítit vhodnější pocity. "

Zimmerman se postavil před stůl a podíval se studentům do očí.

"Povězte mi, ti z vás, kteří jste nebyli velmi blízko k Rhee. Jaké právě teď chováte pocity k jejím dvěma přítelkyním – Riley a Trudy? "

V učebně bylo chvíli ticho.

Pak Riley zaskočilo pár vzlyků, které se v učebně ozvaly.

Jedna dívka řekla přidušeným hlasem, "Ach, já s nimi tolik cítím."

Jiná řekla, "Riley a Trudy, kéž byste se necítily provinile. To byste neměly. Co se stalo s Rheou bylo už tak dost hrozné. Vůbec si neumím představit tu bolest, kterou právě teď cítíte."

Ostatní studenti s ní souhlasili.

Zimmerman se na třídu chápavě usmál.

Řekl, "Myslím, že většina z vás ví, že mojí specialitou je kriminální patologie. Moje životní dílo je snaha porozumět myslí kriminálních. A za poslední tři dny jsem se marně snažil najít smysl tohoto zločinu. Zatím jsem si jist opravdu jen jednu věcí. Že to bylo osobní. Vrah Rheu znal a chtěl, aby byla mrtvá."

Riley se opět snažila pochopit nepochopitelné ...

Někdo nenáviděl Rheu natolik, že se rozhodl ji zabít?

Pak Zimmerman dodal, "Přestože to zní strašně, mohu vás ujistit o jedné věci. Znovu už nezabije. Rhea byla jeho cíl, nikdo jiný. A já jsem přesvědčen, že policie ho brzy najde."

Opřel se o okraj stolu a řekl, "Mohu vám říci ještě jednu věc – ať je vrah právě teď kdekoli, ať dělá cokoli, necítí to, co všichni co jste tu cítíte. Není schopen pociťovat soucit k utrpení jiné osoby – ne tu skutečnou empatii, kterou v této místnosti cítím."

Na velkou bílou tabuli napsal slova "soucit" a "empatie".

Zeptal se, "Nechtěl by mi někdo z vás připomenout rozdíl mezi těmito dvěma slovy?"

Riley byla trochu překvapena, že Trudy zvedla ruku.

Trudy řekla, "Soucit je pocit, který cítíte ve vztahu k pocitům někoho jiného. Empatie je, když ve skutečnosti něčí pocity sdílíte."

Zimmerman přikývl a označil si Trudiny definice.

"Přesně tak," řekl. "Takže navrhuji, abychom všichni odložili naše pocity viny. Raději se zaměříme na naši schopnost empatie. To nás odděluje od nejstrašnějších monster světa. Je vzácná – především v době, jako je tato."

Zdálo se, že Hayman je spokojen s Zimmermanovými poznatky.

Řekl, "Pokud všichni souhlasíte, myslím, že bychom měli dnešní přednášku zkrátit. Bylo to dost intenzivní - ale doufám, že to bylo užitečné. Jen si pamatujte, že všichni právě teď zpracováváte docela silné pocity – a to i ti z vás, kteří nebyli velmi blízko Rhee. Nečekejte, že smutek, šok a hrůza brzy vymizí."

Nechte je jejich osudu. Je to součást procesu hojení. A nebojte se požádat školního poradce o pomoc. Nebo sebe navzájem. Nebo mě a doktora Zimmermana."

Jak se studenti zvedli od stolů a měli se k odchodu, Zimmerman zavolal ...

"Na své cestě ven obejměte Riley a Trudy. Potřebují to."

Poprvé během výuky se Riley cítila nepříjemně.

Proč si myslí, že potřebuji obejmout?

Pravda byla, že objetí bylo to poslední, co by si právě teď přála.

Najednou si vzpomněla – to byla věc, která ji na doktoru Zimmermanovi vadila, když k němu chodívala na přednášky. Byl na její vkus příliš mazlivý a o spoustě věcí vedl řečičky a měl rád, když se studenti navzájem objímali.

To se zdálo trochu podivné na psychologa, který se specializoval na trestní patologii.

Také se to zdálo trochu divné na člověka, který si tak zakládal na empatii.

Koneckonců, jak mohl vědět, zda ona a Trudy chtějí být objímány? Ani se neobtěžoval zeptat.

Je tohle empatické?

Riley se neubránila myšlence, že ten chlap je hluboko uvnitř falešný.

Nicméně tam nehnutě stála, zatímco ji jeden student po druhém objímali soucitným objetím. Někteří z nich plakali. A všimla si, že Trudy tato pozornost vůbec nevdává. Trudy se s

každým objetím dál usmívala.

Možná to jsem jen já, pomyslela si Riley.

Bylo s ní něco v nepořádku?

Možná neměla stejné pocity jako ostatní lidé.

Zanedlouho objímání skončilo a většina studentů brzy odešla z místnosti, včetně Trudy. Stejně tak i doktor Zimmerman.

Riley byla ráda, že byla na chvíli o samotě s doktorem Haymanem. Přišla k němu a řekla, "Díky za přednášku o pocitu viny a zodpovědnosti. To jsem opravdu potřebovala slyšet."

On se na ni usmál a řekl, "Jsem rád, že jsem mohl pomoci. Já vím, že to musí pro vás musí být velmi těžké."

Riley na chvíli sklonila hlavu, sebrala odvahu říct něco, co opravdu chtěla vyslovit.

Konečně řekla, "Doktore Haymane, asi si nepamatujete, ale v prváku jsem chodila na vaše základy psychologie."

"Vzpomínám si," řekl.

Riley potlačila nervozitu a řekla, "No, vždycky jsem vám chtěla říct ... opravdu jste mě inspiroval k tomu, abych se specializovala na psychologii."

Hayman teď vypadal trochu překvapeně.

"Páni," řekl. "To opravdu rád slyším. Děkuji."

Stáli a chvíli se na sebe nepříjemně dívali. Riley doufala, že ze sebe neudělala hlupáka.

Nakonec Hayman řekl, "Podívejte se, ve třídě jsem si vás všiml – vašich písemných prací, otázek, na které se zeptáte, myšlenek, které s ostatními sdílíte. Máte dobrou mysl. A já mám

pocit ... že máte otázky, ohledně toho co se stalo vaší přítelkyni, které většinu ostatních ani nenapadne – možná nad nimi ani nechtějí přemýšlet."

Riley znovu polkla. Měl samozřejmě pravdu – téměř neomylnou.

To je teprv empatie, pomyslela si.

Zavzpomínala na noc vraždy, když stála před Rheiným pokojem a přála si, aby mohla jít dovnitř, měla pocit, že by se mohla dozvědět něco důležitého, kdyby jen v danou chvíli mohla projít dveřmi.

Ale ten okamžik byl pryč. Když nakonec Riley mohla jít dovnitř, místnost byla uklizená a vypadala, jako by se uvnitř nikdy nic nestalo.

Pomalu pronesla ...

"Opravdu chci pochopit ... proč. Opravdu chci vědět ..."

Její hlas utichl. Troufala si říci Haymanovi – nebo komukoli jinému – pravdu?

Že chce pochopit mysl muže, který zavraždil její přítelkyni?

Že s ním chce téměř soucítit?

Ulevilo se jí, když Hayman přikývl a zdálo se, že to pochopil.

"Já vím, jak vám je," řekl. "Kdysi jsem se cítil stejně."

Otevřel zásuvku, vyndal knihu a podal ji Riley.

"Můžete si to půjčit," řekl. "Skvělá do začátku."

Název knihy byl Temná mysl: Vraždící osobnost odhalena.

Riley byla překvapena, když si všimla, že autorem je sám doktor Dexter Zimmerman.

Hayman řekl, "Ten muž je génius. Neumíte si představit postřehy, které v této knize odhaluje. Musíte ji prostě přečíst. Možná vám změní život. Rozhodně změnila můj."

Riley se cítila ohromena Haymanovým gestem.

"Děkuji," řekla pokorně.

"To nestojí za řeč," řekl Hayman s úsměvem.

Riley odešla z učebny a dala se do klusu, zatímco si to namířila ven z budovy směrem ke knihovně, toužila se posadit se s novou knihou.

Zároveň pocítovala obavy.

"Mohla by vám změnit život," řekl jí Hayman.

A to k lepšímu nebo k horšímu?

KAPITOLA SEDMÁ

V univerzitní knihovně se Riley posadila ke stolu, který byl v malém zákoutí. Položila knihu na stůl a seděla hledíc na titul – Temná mysl: Vraždící osobnost odhalena, napsal doktor Dexter Zimmerman.

Nebyla si jistá proč, ale byla ráda, že se rozhodla začít číst knihu zde, spíše než ve svém pokoji na koleji. Možná prostě nechtěla být vyrušována nebo dotazována, co právě čte a proč.

Nebo to možná bylo něco jiného.

Dotkla se obalu a pocítila podivné mravenčení ...

Strach?

Ne, to nemohlo být ono.

Proč by měla mít strach z knihy?

Nicméně cítila strach, jako by chtěla udělat něco zakázaného.

Otevřela knihu a její pohled padl na první větu ...

Dlouho předtím, než zavraždil, měl vrah potenciál vraždit.

Při čtení autorova vysvětlení pro toto tvrzení cítila, jak se sama noří do temného, hrozného světa – neznámého světa, o kterém ale věděla, že je záhadně odsouzena zkoumat a pokusit se ho pochopit.

Při otáčení stránek byla seznamována s jedním vražedným monstrem za druhým.

Setkala se s Tedem Kaczynskim, přezdívaným "Bombardér", který zabil tři lidi výbušninami a dvacet tři dalších zranil.

A pak tam byl John Wayne Gacy, který se rád převlékal za klauna a bavil děti na večírcích a charitativních akcích. Ve své komunitě byl oblíbený a respektovaný, i když tajně sexuálně napadl a zabil třicet tři chlapců a mladých mužů. Mnohá z těchto těl schoval ve škvírách svého domu.

Riley byl zejména fascinována Tedem Bundyem, který se nakonec přiznal k třiceti vraždám – i když jich mohlo být mnohem více. Pohledný a charismatický muž, který oslovoval své ženské oběti na veřejných místech a snadno získal jejich důvěru. Sám sebe popsal jako "ten nejchladnokrevnější zkurvysyn, jakýho kdy potkáte." Ale ženy, které zabil, nikdy neodhalily jeho krutost, dokud nebylo příliš pozdě.

Kniha byla plná informací o těchto vražích. Bundy a Gacy byli pozoruhodně inteligentní a Kaczyński byl zázračným dítětem. Jak Bundy, tak i Gacy byli vychováni krutými, násilnými muži a za svého mládí zažili brutální sexuální zneužívání.

Ale Riley napadlo – co je proměnilo v zabijáky? Spousta lidí prožila traumatické dětství, aniž by se uchýlili k vraždám.

Sklonila se nad textem doktora Zimmermana a hledala odpovědi.

Podle jeho hodnocení vraždící zločinci rozpoznali dobré od špatného a také si byli vědomi možných důsledků svých činů. Ale jednoznačně se jim podařilo to povědomí vypnout, aby páchali zločiny.

Zimmerman také napsal, co řekl ve třídě – zabijáci postrádali jakoukoli schopnost empatie. Ale byli to vynikající podvodníci,

kteří mohli empatii a další běžné pocity předstírat, takže bylo těžké je spatřit – a často byli sympatičtí a okouzlující.

Nicméně někdy bylo vidět varovné signály. Například psychopat byl často někdo, kdo miloval sílu a kontrolu. Očekával, že bude schopen dosáhnout grandiózních, nerealistických cílů bez velkého úsilí, jako by mu byl úspěch prostě souzen. Využije jakékoliv prostředky k dosažení těchto cílů – nic nebylo mimo hranice, jakkoli trestní a kruté. Obvykle za své neúspěchy obviňoval ostatní lidi a lhal snadno a často ...

Rileyna mysl byla přeplněná Zimmermanovými bohatými informacemi a poznatky.

Ale jak četla dál, přemýšlejíc nad první větou v knize ...

Dlouho předtím, než zavraždil, měl vrah potenciál vraždit.

I když se vrahové v mnoha ohledech lišili, zdálo se, že Zimmerman říká, že existuje určitý druh člověka, který je předurčen zabíjet.

Riley se podívala – proč nebyli takoví lidé identifikováni a zastaveni dříve, než se do toho pustili?

Riley dychtila po tom číst dál a zjistit, zda Zimmerman měl na tuto otázku odpovědi. Ale podívala se na hodinky a uvědomila si, že co podlehla kouzlu knihy, uplynulo už hodně času. Musela ihned vyrazit, jinak by přišla pozdě na další přednášku.

Opustila knihovnu a zamířila napříč kampusem. Knihu doktora Zimmermana si cestou držela pevně u těla. Asi v půli cesty na přednášku již nedokázala kouzlu knihy odolat, otevřela si a za chůze ji v rychlosti pročítala.

Pak uslyšela mužský hlas ...

"Hej, dávejte si pozor!"

Riley se zastavila a vzhledla od své knihy.

Ryan Paige stál na chodníku přímo před ní a usmíval se na ni.

Rileyno roztržité rozpoložení jej zjevně velmi pobavilo.

Řekl, "Teda, to ale musí být zajímavá kniha. Málem jste do mě narazila. Mohl bych se podívat?"

Riley mu zcela v rozpacích knihu podala.

"Jsem ohromen," řekl Ryan a přitom si v knize listoval.

"Dexter Zimmerman je jasný génius. Trestní právo není moje zaměření, ale na začátku studií jsem se zúčastnil několika jeho přednášek a skutečně mě ohromil. Četl jsem některé z jeho knih, ale ne tuto. Je to tak dobré, jak myslím, že to musí být?"

Riley jen přikývla.

Ryanův úsměv zmizel.

Řekl, "Strašná věc, to co se stalo té dívce ve čtvrtek večer. Znala jsi ji?"

Riley znovu přikývla a řekla, "Rhea a já jsme byly na stejné koleji – Gettier Hall."

Ryan vypadal šokovaně.

"No teda, tak to se omlouvám. To pro vás muselo být hrozné."

Na okamžik se Riley rozpomněla na výkřik, který ji té strašné noci probudil, na pohled na Heather, choulící se v nevolnostech na chodbě, na krev na podlaze pokoje na koleji, Rheiny doširoka otevřené oči a podříznutý krk ...

Při té vzpomínce se zachvěla ...

On nemá ani tušení.

Ryan zavrtěl hlavou a řekl, "Celý areál je napjatý – už od chvíle, kdy se to stalo. Policie ke mně dokonce tu noc přišla, vzbudila mne a kladla mi spoustu různých otázek. Věřila bys tomu?"

Riley se trochu vyděsila.

Jistě tomu dokázala uvěřit. Konec konců to byla ona, kdo dal policii Ryanovo jméno.

Měla by to přiznat? Měla by se omluvit?

Zatímco se snažila rozhodnout se, Ryan pokrčil rameny a řekl, "No, myslím, že museli mluvit se spoustou mužů. Slyšel jsem, že tu noc byla v Kentaurově doupěti a já jsem tam byl samozřejmě taky. Dělalí jen svou práci. Tomu rozumím. A doufám, že chytí toho parchanta, který to udělal. No nic, to co se mi stalo není žádný velký problém – ne ve srovnání s tím, jaké to musí být pro tebe. Jak jsem řekl, je mi to opravdu, opravdu líto."

"Díky," řekla Riley a pohlédla na své hodinky.

Nechtěla být nezдовоřilá. Ve skutečnosti doufala, že na tohoto hezkého muže znovu narazí. Ale právě teď přijde pozdě na přednášku – a kromě toho nějak nebyla naladěná na to, aby si užívala Ryanovy společnosti.

Ryan jí vrátil knihu, jako by rozuměl. Poté vytrhl malý kousek papíru z poznámkového bloku a něco na něj napsal.

Trochu nesměle řekl, "Hele, doufám, že to není nemístné, ale ... jen mě napadlo, že bych ti dal svoje telefonní číslo. Možná by sis někdy chtěla jen tak promluvit. Nebo ne. To záleží na

tobě."

Podal jí onen kousek papíru a dodal, "Napsal jsem tam také své jméno – pro případ, že jsi zapomněla."

"Ryan Paige," řekla Riley. "Nezapomněla jsem."

Přednesla mu své vlastní telefonní číslo. Obávala se, že to musí vypadat ukvapeně, sdělit mu své číslo, místo aby mu je napsala. Pravda byla, že byla ráda, že ho znovu vidí. Měla jen problémy se teď chovat přátelsky k někomu novému.

"Díky," řekla a uložila si papír do kapsy. "Uvidíme se později."

Riley minula Ryana a zamířila na svou přednášku.

Slyšela, jak za ní Ryan zavolal, "Doufám, že ano."

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.